

פנינים נפלאים ומתוקים על הפרשה

זרע שמשון

מתוך הספר המסגל "זרע שמשון" שחברו המקבל האלקי הקדמון רבי שמשון חיים ב"ר נחמן מיכאל נחמני זכר צדיק וקדוש לברכה. אשר בקש שילמדו בספרו והבטיח ישועות רבות למקמי בקשתו.

פרשת חיי שרה תשפ"ו • גליון 369

תורת שמשון

טעמים נפלאים מדוע רצה אליעזר שיהיה נס במציאת רבקה

יזיה הנערה אשר אמר אליה הטי נא כדך ואשתה ואמרה שתה וגם גמליך אשקה אתה הכחת לעבדך ליצחק ובה אדע כי עשית חסד עם אדני' (כד, יד):

אליעזר עבד אברהם שאל שלא כהגן, ומשמים השיבו לו כהגן. אך מה זאת עלה בדעתו להכנס לסכון שכזה, הלא חלילה יכולה היתה לצאת נערה חגרת, או עורת ואוי לאותה בושח. שלחו אותה לתקן ויצאת מקלקל!!!

אין ספק שאליעזר סמך על הנס, וצפה לנס, ואף שער בנפשו שיתרחש לו נס, ובכל זאת חז"ל טוענים כלפיו שבקש שלא כהגן.

מאוצרותיו הנסתרים שולף לנו רבנו תרוץ מפתיע בפשטותו. מדוע סמך עבד אברהם על הנס... משום שכל מהלך השדוך התחיל בנס גלוי לעין. קפיצת הדרך, "ואבא היום אל העין", מכאן שקפצה לו הדרך. אמר בלבנו, אם נעשה לי נס מפלא, הרי זה סימן מבהק שהקב"ה ימשיך בשרשרת נסים זו, שהרי רצונו שאצליח לחזר לאדני עם אשה לבנו.

זאת ועוד, אליעזר שאף לנסים, כדי לסתר את טענתו הצפויה של בתואל אבי רבקה, שיכול היה לסרב ולטען שאין משיאים קטנה שמא לכשתגדל תמאן ותאמר "בפלוגי אני רוצה". ישיב לו אליעזר: "עיניך הראוהו שהאוג הזה נובע משרשרת של נסים, ומכאן שהוא משמים בהשגחה פרטית מודקדקת, והוא בטוי לרצונו ה', ולכן הסר דאגה מלבך רבקה לא תמאן, יצחק הוא הזוג הראוי לה".

ועוד נדבך קטן למהלך השדוך. אליעזר שגדל בבית אדונו, ידע שאברהם ויצחק קדושים וטהורים הם, וכל הליכותיהם קדש קדשים, ומשום שזכויותיהם אדירות ונאדרות, אין ספק שלא תפול תקלה, אלא תהיה הצלחה בשדוך כיאה למעמד של האב והבן אצל הבורא יתברך, אחרי עקדת יצחק. העוקד הנעקד והמזבח. אהובים הם לפניו מאד מאד.

אליעזר חשש שאם השדוך יתנהל בדרך הטבע, יאמרו המלעיזים והליצנים, שבתואל השיא את בתו ליצחק, משום עשרו וכבודו של אברהם, ובכך ימנע מאברהם כבוד והערכה שהוא ראוי להם. באו שרשרת הנסים והוסיפו כבוד ויקר לאברהם, ליצחק, ולשליח ברוך ה', אליעזר, שהנצחו עלולותיו ושיחותיו בתורה הקדושה ליצח נצחים. (זרע שמשון פורשתנו אות ט)

באור נפלא בסימן שעשה אליעזר עם הגמלים

אליעזר בקש מהשי"ת, שאותה נערה המזמנת ליצחק בן אברהם, תבקש להשקות גם את הגמלים. השיבתו כשבקש מעט מים לעצמו... שתה וגם גמליך אשקה.

אין ספק שיש סבה מהותית לבקשתו שתשקה את הגמלים, מסביר "הזרע שמשון" ומפתיע בבאור נפלא.

מלמדנו המדרש רבה, שלבהמותיו של אברהם אבינו לא היה זמם כלל, ומצד מעלתן לא היו רועות בשדות אחרים. יחודיות דומה מצאנו גם אצל חמורו של פנחס בן יאיר שאכל רק ירק מעשר. וכן בהמתו של אותו יהודי ירא שמים, שסרבה לעבד בשבת, גם לאחר כשנמכרה לגוי. אגב, אותו גוי התפעל ממנה, וקבל על עצמו על מלכות שמים, ויקרא שמו יוחנן בן תורתא. בן הפרה.

אמר לעצמו, אליעזר, מתוך שאין הקב"ה מביא תקלה על ידי בהמתן של צדיקים, אם גם באלו הגמלים "המלמדים" בהלכות גזל, לא תבוא תקלה, שכן אינם רועים בשדות זרים. אם אכן נערה זו ראויה לבן אדני, ליצחק, מצד מעלתה וחשיבותה שהם יזוהו בה, אזי הם ישתו את המים שתשאב עבורם, ואם חלילה אינה הגונה להנשא ליצחק, הם ימנעו משתית המים, כדי שלא תפול תקלה על ידם.

"...ויהי כאשר כלו הגמלים לשתות ויקח האיש נזם זהב... מכאן שאליעזר קבל בכיכול, אשר מן הגמלים. ויהי לפלא.

לומדים זרע שמשון חדש! ספר זרע שמשון בחמש כרכים

תורמים ורואים ישועות אל תחמיצו!

02-80-80-500
347-496-5657

הספר שמחולל פלאות. אלפים נושעו בהבטחתו.

הוצאת הגליון והפעתו לזכות

ישיבה בבל מדרכי בן רחל לשיטת הוצאת בל תמימים בראות אותה פתחה בשפע

מתוך מטות הגוף והנפש בלי שום הפרעות וירידות ושינויים בשורות טובות בקרוב פמש

עושר וברכה אשר אנשיל דוד חליו בן יציל לשפע ברכה והוצאת גדולה בכל עושר ואושר בקרוב

הוצאת עושר ברוך צבי נסים בן שושנה לאור הוצאת גדולה בכל עושר וידי

אשרית דרך כנסת בקרוב וזכה לשפע ועושר רב

הוצאת עושר דניאל אורי בן רג'נה מלכה לשפע ברכה והוצאת עושר ופבור ופירות טובות

הוצאת הגליון והפעתו לזכות

ברכות על ראש ידיו דיע שסטון חקרים, הלא חסות.

רפאל בן סופיה יצחק בן רחל - משה בן אסתר - שלמה בן יהודה

סטיסטים במסירות בנוסח ומסומן למען הפנת תורת דיע שסטון ויחיו הלימודים בכל העולם

ופרים בחולות חובי ספרות שיזכו שיתקיים ביום ובמסגרתם של ברכות וחובי

עליו בשמחה הרב מרדכי רפאל בן סולטנה ז"ל שבת נצ"ע כ"ב חסון תשס"ד ת.ב.ב.ב.ת.

עליו בשמחה מרת אסתר צירל בת הרב נחום כהן ליון נצ"ע כ"ז חסון תשס"ד ת.ב.ב.ב.ת.

ברכת המחבר מתוך הקדמת הספר

פנינים מתורתו של האור החיים הקדוש -
הרה"ק רבי חיים בן עטר נלב"ע ט"ו תמוז תק"ג

אחר שאליעזר אינו מצטער מחמת צמאון
מעתה חייב להקדים את הבהמות

ותכל להשקותו ותאמר גם לגמליך
אשאב עד אם כלו לשותת (כד, יט).

מדקדק האור החיים הקדוש זלה"ה: לכאורה יותר היה צריך לומר ויכל לשותות.

ומתרגם האור החיים זלה"ה: על דרך מה שאמרנו בגמרא (ברכות מ, א) שצריך אדם להקדים לתת מזון לבהמתו ואחר כך לעצמו. ובדאי דין זה הוא רק באופן שאין חשש סכנה או צער לאדם, ואולם בעת שיש חשש סכנה או צער לאדם, ודאי שמקדימים את אכילת האדם מאכילת הבהמה. שהרי יש לחוש לצערו ואחר כך לצער בהמתו.

והנה כששאל אליעזר 'הגמלייני מעט', הרגישה רבקה הצדקת כי אליעזר צמא למים ומצטער, לזה אמרה לו 'שתה', וכשנתנה לו שיעור ששערה כי ודאי אין כאן חשש לצער הצמא, וידעה בברור כי כבר אינו צמא עוד, אזי מיד פנתה להשקות הגמלים. וזה מה שנאמר 'ותכל להשקותו ותאמר גם לגמליך אשאב', כלומר, הפסיקה אותו באמצע שתייתו שהתחיל לשתות ועדין לא סים, והלכה להשקות הגמלים, כי בגדר זה שאינו מצטער צריך הוא להקדים את הבהמות. ולכך סמך הכתוב 'ותכל להשקותו' ל'ותאמר גם לגמליך', שהטעם שהפסיקה אותו משתייתו היה כדי לתת לגמלים לשתות, כי אחר ששתה כדי צרכו ואינו מצטער, אלא רוצה לשתות לתענוג אזי מחייב להקדים את הבהמות. והוסיף לומר 'עד אם כלו' נתפון לומר להם לא אשער להם כפי האומדנא, וכפי ששיתי בשתייתך, אלא אשקה ולא אשא ידי עד שאראה שמים לפנייהם ואינם שותים וזה יהיה האות כי כלו לשתות

פנינים ורעיונות ככתבם וכלשונם

עניני שבת ♦ 22

מעלתו הגדולה של המבדיל על היין

כתוב בפרקי דרבי אליעזר (פרק כ) והביאו נמי השור ארח חיים סימן רצ"ו, רבי צדוק אומר כל מי שאינו מבדיל על היין במוצאי שבתות או שאינו שומע מאחרים שמבדילים אינו רואה סימן ברכה לעולם, אבל מי שמבדיל על היין או שומע מאחרים שמבדילים הקדוש ברוך הוא קוראו קדוש ועושהו סגלה שנאמר (ויקרא כ, כו) 'זהייתם לי סגלה מפל העמים וכו' ואבדל אתכם מן העמים להיות לי עכ"ל.

צריך עיון איך במצוה זו לבדה ימבל האדם כל כך שכן ומכל שכן דאיכא פלוגתא בין הפוסקים אם היא דאורייתא או דרבנן, ומה ענין גדל מצוה זו. ועוד למה דוקא צריך יין, וכן נמי בקדוש. והוא הדין נמי מה שאמרנו ז"ל (עירובין סה א) לא נברא יין אלא לנחם אבלים ולשלם שכר טוב לרשעים.

בין יש חלק לקדשה וחלק לטמאה

והכל יובן בהקדים מדרש פרשת נח (ב"ר לו, ג) 'ויטע כרם' בשעה שהיה הולך לטע כרם פגע ביה שידא שמדון אמר ליה שתפי עמך אלא הזחר בך דלא תיעול בחלקי ואי עלת בחלקי אנא חביל בך. [ומבאר שביין יש שתי חלקים, חלק לטמאה וחלק לקדשה]. וזהו הטעם שאמרנו ז"ל (יומא עו, ב) על השויתא יין זכה משמחו לא זכה משממו, כלומר דאם זכה יהיה לו חלק קדשה ואם לאו יכנס בו חלק הטמאה.

כיון שנכנסה המיתה באדם יכול אף הוא להפנס
בחלקה ולהרבות בשתיית יין

ולפי זה במקום שנכנסה בו מדת הדין, דהיינו המיתה שנכנסה בחלק האדם, אף האדם יכנס בחלקה וישתה יין הרבה, כמו בימים קדמונים היו שותים עשרה כוסות בבית האבל (כתובות ח, ב), ואף הרשעים שנכנסו לחלקה ברשעתם, ישתו וישתכרו בעולם הזה, וזהו לנחם אבלים ולשלם שכר טוב לרשעים.

המבדיל בין חלק הטמאה לחלק הקדשה נקרא קדוש

והואיל שביין יש שתי חלקים וצריך להבדיל ביניהם, לכן כל מי שמבדיל על היין דוקא במוצאי שבת ואומר המבדיל בין קדש לחל, דמודה ואומר שהוא אינו רוצה לפנס בחלקה רק בחלק הקדשה, הקדוש ברוך הוא קוראו קדוש ועושה אותו סגלה, דהיינו דבר חביב, ובכל כניסת יום קדוש נמי מקדשין על היין דוקא כדי להכניע הקלפה. (פרשת שמיני אות ז)

